

Марија Кнежевић

ИЗ ДРУГЕ ЗОНЕ

МОРУ МОМ

ја нисам песма
већ сместа Књига постања
када ме Ти прочиташ

постајем песма
онда када чујем
како ме Ти чујеш

оживим када Те насмејем
хуморним исходом
горких стања

Твој кикот је мој ритам дисања
Твоја жеља да чујеш тај дах
први је знак живота на Земљи

НА СТРАЖИ

Ту сам да дочекам
писмо таласа ноћне размене
ваших дана одлаганих у немар
у магацин загушен проживљеним.
Да једно бар

Примаоцу
доставим
ту сам
писмо.

ИЗМЕЂУ ЛЕТОВА

У авио ери данас је празник
као што то сваки дан јесте
на некој тачки света
и у својој суштини.

Са мога прозора
пуног голубова
у јутарњем обеду
то је дан без буке.

Аутомобили роштиљају ван града.
Достава из Шри Ланке се одмара
у свом привременом смештају.

ОБРТ

Очи у очи она и ја
памтим три пута
није страшна
ужасава немоћ
док она узима лагано
то ничему животу налик
непојмљиво.

Шест пуних дана најновије
како су израчунали касније
пружала ми је задовољство
лепотом равно последњем:
живот мој сав у филмовима
јасним крајем заокруженим
учесник и посматрач у њима
коначно видех разјашњења.

То је то помислих
јер сновиђења
беху прво искуство
целовитости.

Стога не чуди да чудно је
пробудити се изнова жив
још једном препуштен
низу недовршених прича.

На овај начин први пут
колико знам за мене
проживљене упитаности
повратак детету
што уистину јесам

за њих 6 пута 24 сата борбе
дуге и паклено неизвесне
каква јесте свака
упорна као она
за живот.

ЦЕМПЕРИ

машински рад
два иста
мој мрке боје
црвени твој
дар опроштајни
кофер
два преноћишта
на путу од нашег дома
ка кући
ту где мајка једва чека
из много разлога преплетених
да чисту вуну немилости
бубња преда
да укључи центрифугу
оба далека
ваша два лика
сада проткана у сну

мрка и црвена преобука
за лутку изосталу
у три детињства

МЕТА

Дани су када не знам да ли постојим
О
Није још ни март ове године откуцао
Јесам ли у возу код Ларисе остала
Пас
Погођен иако није чекао аутобус
На стајалишту у Харкову јесам ли
Пластична врећа у болници на путу
До тоалета или сам се о њу саплела
Дан када ће ме пронаћи саму
И рећи ето старица јер нисам млада
После седам дана игром случаја
Или по закону смрада?

Нико жив
Не може знати
Да ли се смрћу откупити
Тај самртни страх
Од невидљивости.

КРАЈЕВИ

дани када се осећам као сопствена четврт
живе у истом том граду
где сам у кораку лаком
у спрези
света у врховима прстију

КРАЈ ЛЕТА

Недужне јесење јакне
унапред омражене
размилеле су се јутрос

у екрану мог прозора
спремно иако је август.

Као да их се стиде
они што их носе журе
бежећи од оних који беже од њих
да комшија чију браон јакну
или тегет са ромбоидним штепом
годинама препознаје комшија
сада у новој кинеској линији
болно флуоресцентних жутих
да му не падне на памет
оно што у јесен пасти мора
попут одела које чини човека.

Непојамно је шта смо све учили
у те насушне јесење јакне.
Претворили смо их у библиотеке
туге реуме неплаћених рачуна
кидања због деце у иностранству
хуљења нове ружне градње
о бившим љубавима да не говоримо
у дугим кишним данима беспослице
њих смо нашли да оптужимо
за укинуто право на избор!

Носећи историјску кривицу
оне се упињу да потрају
бар још једну сезону.

Видим у њима робиње које трпе
наше грубости и дају све од себе
да нас штите од ветра и кише и угоде
премда на издисају нису
мање топле због тога.

Дивим им се
како достојанствено носе
попуцале рајсфершлусе
дамски скрећу пажњу
са зјапећих постава
из којих ту и тамо

полети неко перо
иако је август.

шушти јесен
витла раздражљиво
стане, смркне се, просија
не зна шта би са собом

као и свака лепотица
превиђа свој плод

ИЗ ДРУГЕ ЗОНЕ

Под првом нијансом зоре
онда када највише волим
роним по песми Саговорнице
малочас пристиглој из сасвим друге
временске зоне, из њене поноћи
до бистрих зеница са ове стране воде.
А песма је о дозивању здравља.

Мантре, ритуали, обраћање замишљеном,
нешто је чему људи прибегавају
када је густо или кад се опуштају.
И у знак одустајања
и само тада.

У њеној песми удружено слажу
танке љуспе фолије од чоколаде
правећи стабло по стабло симболично
златно чије се гране множе и расту
у додире здруживања енергије
исцељења и добробити света.

Свако је тако упсленим прстима
надјачао сопствено страдање,
гласи њена иронија.

Са ове стране баре колоквијално
говорећи о стварности владајућег
естрадног случаја, игром тог случаја
који по свим сазнањима не постоји,
група шарених људи кува богата јела
како би их та иста група појела
у програму уживо за помоћ гладној деци.
У време када настаје песма Саговорнице.

Несумњиво реч је о такмичењу
зарад очувања здравог духа
компетативне епохе
гојазности и глади.
Победио је модни креатор
досетивши се да свом десерту
нанесе дискретне апликације
златне фолије преко црне чоколаде.
И са пругама од ове сезоне
дабоме јестивим.